

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ดินแดนแห่งเพชรน้ำหนึ่ง

หลวงปู่มั่นเราทางภาคเหนือท่านเที่ยวมากจริง ๆ ท่านบอกท่านเห็นคุณค่าทางภาคเหนือ บรรดาที่ผ่านมานี้ท่านบอกว่า เห็นคุณค่าทางภาคเหนือมากกว่าภาคอื่น ๆ ในการภาวนาของท่าน ว่าอย่างนั้นเราไม่ลืมหืม เพราะท่านไปอยู่ทางเชียงใหม่ตั้ง ๑๑ ปี ท่านไปเที่ยวหมด อุดรติดถักก็มาจำพรรษาหนึ่ง ที่มากที่สุดก็เชียงใหม่ ตั้ง ๑๑ ปี ท่านไปหมดละ เชียงใหม่ เชียงราย แลวนั้นไปหมด แต่ว่าหลักใหญ่อยู่ที่เชียงใหม่ เชียงใหม่มีพระเพชรน้ำหนึ่งผุดขึ้นที่นั่นหลายองค์ ของเล่นเมื่อไร หลวงปู่มั่น หลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน หลวงปู่ตื้อ ตั้ง ๕ องค์ที่เชียงใหม่ เพราะเป็นที่สังัดบงเจียบเหมาะกับการบำเพ็ญธรรมอย่างยิ่งทีเดียว เพราะฉะนั้นท่านเหล่านี้จึงไปสำเร็จที่นั่น ๆ ไม่มีใครรบกวน ท่านอยู่ในป่าในเขาแถวนั้นรอบ ๆ เชียงใหม่นั้นแหละ

ในเชียงใหม่ท่านก็เคยมาจำพรรษาที่วัดเจติยหลวง วัดเจติยหลวงเป็นวัดที่ท่านเข้า ๆ ออก ๆ เกี่ยวกับเรื่องพระผู้ใหญ่ไปเกี่ยวข้องนิมนต์ท่านมาอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นท่านจึงเข้า ๆ ออก ๆ จังหวัดเชียงใหม่ บางปีก็มาจำพรรษาที่นั่นเพื่อความอบอุ่นแก่พี่น้องชาวเชียงใหม่เรา พอได้โอกาสท่านก็ออกไปแล้วเข้ามาเรื่อย ๕ องค์เท่าที่เราจำได้ นะ นอกจากนั้นเราก็คงไม่ทราบ แต่แน่ใจว่าจะมี องค์ที่เราชัดเจนก็มีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้น ที่ระบุนามออกมานี้มีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้น แต่ไม่ทราบว่าจุดไหน ๆ ที่ท่านสำเร็จที่นั่นที่นี้ จำได้แต่หลวงปู่ขาวท่านเล่าให้ฟัง เพราะนั่นชัดกันเสียเต็มเหนี่ยวจึงได้รู้เรื่องหมดละซี ท่านบอกจนกระทั่งสถานที่ที่จุดเฉพาะเสียด้วยนะ ท่านบอกว่าโรงขอด อ.พร้าว ท่านไปสำเร็จอยู่ที่นั่น

ท่านบอกว่าท่านไปอาบน้ำ นั้นเห็นไหมสติปัญญาอัตโนมัติ ขึ้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วเดินไปไหนเป็นธรรมทั้งหมดนะ ธรรมะจะกว้านเข้ามาเป็นธรรม ๆ ทั้งหมด ถ้าเวลาจิตมันเป็นกิเลส กิเลสเต็มตัวแล้วไปไหนเป็นกิเลสทั้งนั้นเต็มตัว ๆ ที่นี้เวลาจิตได้ก้าวออกสู่ธรรมแล้วก็แบบเดียวกัน ไม่ได้ผิดกันแม้เปอร์เซ็นต์เดียว เวลากิเลสมีกำลังกล้านี้มันเป็นอัตโนมัติหมุนของมันต่อสัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ ไม่มีต้นมีปลาย มันหมุนของมันอยู่อย่างนั้น คิดแยบออกไปเป็นแล้ว เพราะกิเลสตันออกให้คิด คิดออกไปก็เป็นกิเลส เป็นดอกเป็นผลของกิเลสทั้งนั้น ๆ เป็นปรกติของสัตว์โลก เมื่อไม่มีอะไรแทรกขึ้นมาก็ไม่มีคู่แข่งละซี เมื่อมีธรรมแทรกขึ้นมาธรรมก็เป็นคู่แข่ง แข่งเข้าไปเรื่อยจนกลายเป็นธรรมอัตโนมัติเหมือนกัน

กิเลสเป็นอัตโนมัตติใครก็รู้ทั่วโลก เป็นทั่วโลก ถึงเจ้าของไม่รู้ว่าเป็นอัตโนมัตติก็ตาม แต่ความจริงมันก็เป็นทั่วโลก อันนี้ไม่มีธรรมแทรกขึ้นมาก็ไม่รู้ ไม่มีคู่แข่ง ประหนึ่งว่ามีแต่กิเลสอย่างเดียวในโลกอันนี้ ไม่ปรากฏว่ามีธรรมเลย พอพระพุทธเจ้าตรัสรู้ฝั่งขึ้นมา ธรรมออกแล้วนั้น ธรรมออกแล้วก็แตกกระจายออกไปจากพระพุทธเจ้าไปหาสาวกทั้งหลาย เป็นประเภทต่าง ๆ กัน วิธีการฆ่ากิเลสจะเป็นของท่าน ๆ ต่อไปก็เป็นอัตโนมัตติ สติปัญญาอัตโนมัตติ เรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัตติ เมื่อถึงขั้นอัตโนมัตติแล้วก็แบบเดียวกับกิเลสเป็นอัตโนมัตติหมุนในหัวใจของสัตว์ ธรรมเป็นอัตโนมัตติแล้วก็หมุนตลอดไม่มีอิริยาบถ

ถ้าว่ายืนก็เป็นธรรมตลอด พิจารณาธรรม นั่งพิจารณาเป็นธรรมตลอด เป็นอัตโนมัตตินะ เป็นเอง ยืนเดินนั่งนอนเว้นแต่หลับเท่านั้น นอกนั้นเป็นเวลาทำงานของธรรมแก้กิเลสโดยอัตโนมัตติล้วน ๆ นั้นละธรรม ให้ท่านทั้งหลายทราบเสีย เมื่อมีคู่แข่งก็ทราบได้ชัดว่า กิเลสเป็นอัตโนมัตติฉันทใจในการจุดสัตว์โลก ธรรมก็เป็นอัตโนมัตติในการแก้สัตว์โลกเช่นเดียวกัน เมื่อมีกำลังอย่างเดียวกันแล้วเป็นแบบเดียวกัน ไม่ผิดกันแม้กระเปียดเดียว หมุนกลับ ไม่ว่าเวลาไหน แม้ที่สุดเราฉันทใจอยู่ที่นี่ มันไม่ได้อยู่กับลิ้นกับปากกับอาหารนะ มันหมุนของมัน เหมือนอย่างเรารับประทานอาหารอิ่มแล้วก็ตามเรื่องคิดเป็นของกิเลสมันจะเป็นของมันตลอด เป็นแต่เพียงไม่แสดงตนตัวออกมาเป็นรูปเป็นภาพเฉย ๆ มันหากเป็นของมันอยู่อย่างนั้น เรียกว่าอัตโนมัตติของกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ เพราะมันมีเครื่องดันออก ๆ

พื้นฐานมันเป็นอวิชชา นั้นละบ่อเกิดแห่งกิเลส ตันกิเลสทั้งหลายให้ออกทำงานคืออวิชชา เมื่ออวิชชาดับแล้วก็หมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ ท่านจึงเรียกว่า อวิชชาขเวว อเสสิวิราคะนิโรธา สงฺขารนิโรธา เมื่ออวิชชาอย่างเดียวกันดับเสียเท่านั้น สังขาร วิญญาณนาม รูป ผัสสะอะไรดับหมดเลย ครั้นเวลาอวิชชามีรากฐานอย่างเดียว อวิชชาปัจจุจยา สงฺขารา ต่อไปอีกยืดยาวไม่มีสิ้นสุด ทีนี้พออวิชชาดับพริบ หมด เหมือนอย่างรากแก้วต้นไม้นี้ เมื่อปลุกต้นมันขึ้นไปแล้ว กิ่งก้านสาขาดอกใบมันจะแตกกระจัดกระจายออกไป เมื่อถอนรากแก้วขึ้นมาพรวด กิ่งก้านสาขาดอกใบก็ดับพริบไปด้วยกันหมด แบบเดียวกัน

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่มีผู้ค้นคิดขึ้นมาก็ไม่เห็น เพราะฉะนั้นจึงต้องอาศัยผู้ค้นคิดขึ้นมาก่อน เช่น พระพุทธเจ้าเป็นปฐมฤกษ์อันใหญ่หลวงแหละ จากนั้นธรรมก็กระจายไป เวลานี้ศาสนาพระพุทธเจ้าของเรายังทรงพระชนม์อยู่ คือธรรมของท่าน พระสรีระของท่านล่วงไป แต่ธรรมเสี้ยมสอนไว้เป็นศาสดาแทนท่าน ก็สอนไว้อย่างนั้น ใครดำเนินตามนี้ก็ก้าวออกไป ๆ อยู่อย่างนั้นเรื่อย ๆ ถ้าไม่เดินตามกิเลสก็

ลากไป ให้อยู่เฉย ๆ ไม่ได้นะใจ กิเลสไม่ลากธรรมลาก ธรรมไม่ลากกิเลสลาก เมื่อ กิเลสสิ้นแล้วมีแต่ธรรมอย่างเดียว บริสุทธิ์เต็มที่แล้วไม่ลากไม่เซ็น พอ นั้น

มีคู่แข่งกันอย่างนั้นละ เวลาธรรมเป็นอัตโนมัตติ เป็นอย่างเดียวกันกับกิเลสเป็น อัตโนมัตติ ก็เป็นในหัวใจของสัตว์ เพราะกิเลสอยู่ในหัวใจ แก่กันอยู่ในนี้ตลอดเวลา มัน เกี่ยวโยงกับอะไรตามแก้ตามถอดตามถอนเข้ามาเรื่อย ๆ นั้นเรียกว่าธรรมทำงาน ไม่มี หยุด ธรรมทำงานนี้ยิ่งเร็วกว่ากิเลสทำงานอีกนะ คือเรื่องกิเลสทำงาน เวลาหนักมันก็ หนักเหมือนกัน เอาจนนอนไม่หลับจนเป็นบ้าไปเลยก็มี นี่ละกิเลสทำงานหนัก จนเป็น บ้า นอนไม่หลับ กินไม่ได้ เวลามันเอาหนักนะ แต่เราไม่รู้ว่าเป็นกิเลส มันหมุนของมัน อยู่ นั้น ของเก่าคิดแล้วคิดเล่า ไม่ถือว่าเป็นของเก่าเป็นเดนไปแล้วไม่เอา ใหม่เอี่ยม ๆ กิเลสหมุนขึ้นมาใหม่เอี่ยม ปล่อยให้ตลอดเวลาเวลามันทำให้หลง เรื่องราวผ่านมาก็ปีก็ เดือน พอระลึกได้นี้มันสด ๆ ร้อน ๆ นะ มันไม่ได้ว่าอันนี้คิดแล้วเป็นเดนไปแล้ว ปิด ทิ้ง ไม่มี กิเลสเอามาอุ้งกินอยู่นั้นละสด ๆ ร้อน ๆ เวลามันทำงานหนักมันก็หนักแบบ เดียวกันกับธรรม

แต่ธรรมนี้เวลาหนัก-หนักจริง ๆ หนักไม่ถอยหลังเลย กิเลสเวลามันหนักมันก็ มีเวลาผ่อนเบา คนเป็นบ้าหายบ้าได้ คนนอนไม่หลับก็มีทางระงับดับลงได้อยู่ แต่ธรรม เมื่อเวลาได้ก้าวเข้าสู่นี้แล้วไม่มีถอย ก้าวเรื่อย ๆ เร่งเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลางค้ำกลางคืน กลางวันลืมหลับลืมนอน นอนกลางคืนไม่หลับ ธรรมมันหมุนของมัน เจ้าของนอนไม่ หลับ ระงับจิตให้หลับมันพุง ๆ ของมัน มันเอากับกิเลสไม่ถอย กลางคืนไม่หลับ กลาง วันยังไม่หลับอีก หมุนตัว ๆ นั้นละเวลามันเร่ง มันเร่งเพราะอะไร มันเห็นโทษของวัฏ จักรของกองทุกข์ที่เกิดจากกิเลสผลิตขึ้นมา มันก็เห็นอย่างถึงใจ ที่นี้เห็นคุณค่าของ ธรรมก็เห็นอย่างถึงใจอย่างเดียวกันแล้ว มันจะถอยไม่ได้ ยิ่งเห็นคุณค่าของธรรมหนัก เข้า ๆ เท่าไร ยิ่งเห็นโทษของกิเลสหนักไปตาม ๆ กัน นี่ละที่ว่าหมุนเป็นอัตโนมัตติ ไม่มี เวลาเวลาเลยเรา ต้องบังคับให้นอน

บังคับไม่ให้ออก บังคับเข้าสู่สมาธิ ให้จิตสงบ ๑) บังคับให้หลับนอน ๑) ไม่งั้น ไม่หลับ ธรรมะประเภทนี้ถ้าลงได้ออกแล้วไม่ถอย เจ้าของจะเป็นจะตายไม่ได้คำนี้ มี แต่จะเอาให้กิเลสแหลกให้หลุดพ้น ๆ อย่างเดียว นั้นละท่านว่าความเพียรกล้า เป็น อย่างนั้นนะ

อย่างท่านอาจารย์ชวาก็เหมือนกันเวลาท่านเล่าให้ฟัง คือไปชดกันอยู่ที่อำเภอ หนองบัวลำภู ที่เคยเล่าให้ฟังนั้นแหละ พอพูดกันเต็มเหนี่ยวแล้ว แอ้ม ขึ้นข้าง ๆ เรา โมโห ก็นึกว่ามีพระองค์หนึ่งที่อยู่ภูธราท่านั่งอยู่ด้วยกัน กับท่านกับเรา ๓ องค์ ท่าน เจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านเตรียมให้เอากัน มหาบัวอยู่หลังนี้ ให้ท่านชาวอยู่นี้ วันนี้ไม่ต้อง

มาทำงาน ท่านเปิดโอกาสให้หมดนะ นั่นเห็นไหม วันนั้นไปงานวัดมหาชัย ท่านเป็นหัวหน้างาน เจ้าคุณธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์ของเรา ท่านสั่งเขาจัด หลังนี้ให้ท่านขาว อันนี้ให้มหาบัว อยู่ใกล้ ๆ กันนี้แหละ พวกนี้ไม่ยุ่งกับงานแหละ ท่านพูดของท่านเอง ท่านเปิดทางให้เรา ท่านก็สั่งว่าไม่ต้องไปแหละงาน อยากคุยธรรมะธัมโมก็คุยเสีย นั่นเห็นไหม ท่านเปิดโอกาส เราจะดูเองดูงาน ไม่ไปจริง ๆ เรา ไม่ไปเลย งานอยู่ทางโน้นไม่ไปสนใจเลย

สองต่อสองพืดกัน ตั้งแต่ ๒ ทุ่มถึง ๖ ทุ่ม เราไม่ลืม เรายังจะตามฆ่ามันอยู่แม่ชีคนนี้นะ มันตายแล้วแหละยังอยากตามฆ่ามันอยู่ โมโห คุยกันจนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาเสียเต็มเหนี่ยวแล้ว จนกระทั่งหมดเรื่องราวแล้วตั้งแต่ ๒ ทุ่มถึง ๖ ทุ่ม มันก็นั่งอยู่ข้าง ๆ นี้ ฝาขัดแตะอย่างบ้านนี้ มันนั่งอยู่ข้างนอกนั่น มีเสาไม้ไผ่อยู่ทางนี้เราก็นั่งฟังเสามาไผ่ มันนั่งอยู่ข้างนอกจะคืบเดียวละมั้ง มีฝากันเท่านั้นเอง ก็ไม่รู้ มันไม่แสดงเสียงอะไรเลย เหมือนไม่มีคน ทางนี้ก็พืดกันเต็มเหนี่ยวกับหลวงปู่ขาว จนกระทั่งจบเรียบร้อยแล้ว พอพูดแยกไปทางโน้นทางนี้เกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยว ฟังเสียงแอม ๆ อยู่ข้าง ๆ ติดหูเรานี้

เสียงแอม ๆ มันใครมาที่นี่ ดิฉัน มันใครละดิฉัน แม่ชียุวดี โถ หมดดับเลย ก็ว่าอย่างนี้แหละเรา หมดดับเลย หลวงปู่ขาวท่านก็ยิ้ม ๆ เอ้อ อย่างนั้นแหละท่านมหา ขึ้นชื่อว่าความลับย่อมไม่มีในโลก ท่านว่าอย่างนี้นะ เรามันโมโห มายังไงนี้ มาแต่เมื่อไร มาแต่ ๒ ทุ่ม หมดปอด เราก็มารู้ ก็มาแต่ ๒ ทุ่มเราเริ่มกันแล้วนี่นะ หมดปอด ว่าอย่างนั้นแหละเรา แล้วมาอะไร ขูใหญ่เราโมโห คนหนึ่งกินอิมท้องแล้ว คนหนึ่งขู่ฟ้อ ๆ มาอะไรละ มาถวายกาแพ่วางั้น กาแพอะไรเราก็เลยไสประตูออก มันนั่งอยู่ที่นี่ บันไดเหยียบขึ้นไปหาบ้านของท่าน มันนั่งอยู่บันไดนี่ เป็นกระดานแผ่น มันนั่งอยู่ข้างนอกเราอยู่ข้างในก็ไม่เห็นล่ะซี เอากาแพไปถวายแล้ว เราก็มารู้ ไป โอ้ย ไม่บอกมันก็ไป คือมันอิมแล้ว เราเลยโมโหจนกระทั่งปานนี้ อู๊ย ขบขันดี คุยกับท่านเอากันเต็มเหนี่ยววันนั้น

ท่านเดินออกไปท่านไปอาบน้ำ ท่านว่าอย่างนี้นะ ไปเห็นข้าวเขากำลังสุก เขียวก็มี กำลังพอทำข้าวเม่านี่ก็มี อ่อนอยู่ก็มี ท่านก็ดู นี่ละธรรมะจะโตไปตามนั้น ข้าวมีหลายประเภท คนที่มีบารมีแก่กล้าแล้วก็เหมือนข้าวสุกไม่เป็นอื่น จะสุกโดยถ่ายเดียว ผู้ที่บารมีลดลงมาก็เป็นอย่างนี้ ๆ ท่านไล่ลงไปนะ ข้าวประเภทลดกันลงมาก็บารมีอยู่ในขั้นนี้ ๆ ท่านไล่ไป จนกระทั่งลงถึงรากถึงโคน ที่มันเป็นดอกเป็นผลไปแล้วก็เป็น ที่อยู่กับต้นมีแต่ใบเฉย ๆ มันคอยจะตายอยู่กับต้นก็มีไซ้ไหมล่ะ ในต้นข้าวต้นนั้นแหละ ที่เป็นดอกเป็นผลไปแล้วก็มี ที่รองกันลงมาก็มี ที่ฝังอยู่กับโคนของมันก็มีคอยแต่จะตาย ท่านพิจารณาไป จิตของเรามันเริ่มแรกมาตั้งแต่ต้น ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ เมื่อได้รับการ

บำรุงเสมอก็เป็นอย่างนี้ ๆ ท่านพิจารณา อาบน้ำก็มีแต่อันนี้เป็นอารมณ์ ท่านว่าอย่างนั้นนะ อาบน้ำเสร็จมันไม่เสร็จท่านว่า เข้าห้องไปที่นั่งภาวนาเลยเอาอันนี้เข้ามาเป็นสนามมวยเลยชกกัน เลยผิงขึ้นในคืนวันนั้น อย่างนั้นแหละธรรมะอัตโนมัตติ ท่านเล่าให้ฟัง

ท่านไปพักอยู่ใกล้ ๆ กับโรงชก ท่านยังบอกสถานที่ ส่วนหลวงปู่มันไม่ได้บอก ว่าที่นั่นที่นี้ เป็นแต่อยู่ที่ภูเขา ท่านอาจารย์พรหมก็ไม่บอก ท่านอาจารย์ตื้อก็ไม่ทราบ ไม่ทราบทั้งนั้น ทราบแต่หลวงปู่ขาวองค์เดียว สถานที่นะ ตั้ง ๕ องค์เชียงใหม่ ของเล่นเมื่อไร จังหวัดไหนไม่มีนะ เราพิจารณาดูหมดแล้วมีตั้ง ๕ องค์เท่าที่จำได้นะ ที่จำไม่ได้ก็ยังมีอยู่ เพราะผู้บำเพ็ญยังมีอยู่เยอะอยู่ในนั้นนะ ที่จะค่อยติดสอยห้อยตามท่านไปได้มี แต่เราไม่ทราบ เราทราบเฉพาะนี้เท่านั้น ก็มาเล่าให้ฟังเท่านี้

นี่ละธรรมะที่ถึงขั้นอัตโนมัตติแล้วไม่อยู่นะ ยังไงก็ไม่อยู่ ฟุ้ง ๆ เลย นิพพานเหมือนว่าอยู่ชั่วเอื้อม ๆ จับผิดจับถูกอยู่นั้น นั่นละมันแรงของมัน การพูดมาเหล่านี้ถ้าไม่มีพยานก็พูดไม่ถูกพูดไม่ได้ ต้องมีพยาน อย่างพระโสณะที่ว่าประกอบความเพียรฝ่าเท้าแตก เราก็อ่านในตำรามีในตำรา เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่าน จะว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ เวลานั้นเป็นเวลาเรียนไม่ค่อยจะสนใจทางปฏิบัติมากนัก เวลานั้นกำลังเร่งเรียนหนังสือก็ไม่เท่าไร เวลาไปทำความเพียรละซี เวลามันเข้าถึงกันแล้วมันเชื่อกันทันทีเลย เวลาทำความเพียรถึงขั้นฝ่าเท้าแตกนี้ มันเป็นขั้นสติปัญญาอัตโนมัตติ มันไม่มียอมมีหย่อน เรื่องความเพียร อยู่ที่ไหนเป็นความเพียรตลอด เดินจงกรมถ่าลงได้ก้าวเดินแล้วไม่มีวันมีคืน เดินอยู่นั้น

วันนี้ก็เดิน วันไหนก็เดิน เดินไม่หยุดไม่ถอยมันจะไม่แตกได้ยังไง ก็เดินแบบหมุนตัว ๆ เดินจงกรมไม่ทราบฝ่าเท้าเป็นยังไง ๆ ท่านบอกไว้ในตำราว่า พระโสณะเดินจงกรมฝ่าเท้าแตก ที่นี้เวลามาถึงตัวของเราเข้า ยอมทันทีไม่ต้องถามท่าน อ้อ ฝ่าเท้าแตกเป็นอย่างนี้เอง นี่มันก็แบบเดียวกัน เวลาหลงทางจงกรมนี้ไม่มีละว่ามิดแจ้งเข้าส่ายบายเย็น มีแต่หมุนอยู่ภายในตัว ๆ บางที่ตามิดนะ คือจิตมันไม่ออก ตาก็ฝาก็ฟางไม่เห็น เดินจงกรมไปบางที่ซุ่มซำออกนอกทางไปแล้วโครมครามในป่า เอ้า ป่า ถอยออกมา ไปอีก มันไม่ออกจิต มันหมุนของมันอยู่ในนี้ ตาก็ฝาก็ฟาง ไม่สนใจกับอะไรทั้งนั้น แต่อันนี้ไม่มีถอย

ลงได้เดินแล้วไม่ทราบก็ชั่วโง่ง วันนี้ก็เดิน วันหน้าก็เดิน ฆ่ากิเลสอันนี้ จนกว่ามันจะสิ้นซากลงไป นานเท่าไรความเพียรไม่มีถอย เดินจงกรมจะถอยได้ยังไง มันก็ฝ่าเท้าแตกได้ แตกด้วยธรรมชาติบังคับ ไม่ใช่เราบังคับให้เราเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก นี้เราไม่อยากจะเชื่อนะ แต่พอถึงขั้นนี้แล้วไม่บอกก็เชื่อ อ้อ อย่างนี้เองเดินจงกรมฝ่าเท้า

แตก คือมันไม่มีเวลา ถ้าลงได้ก้าวลงทางจงกรม ว่าหิวน้ำหิวทำหิวอะไรไม่เคยสนใจเลย เหมือนนักมวยเข้าวงในมันจะสนใจกับอะไร นักมวยเข้าวงในต่อยกัน อันนี้จิตประเภทอัตโนมัตติหมุนตัวเป็นเกลียวตลอดนี้มันก็แบบนั้นเหมือนกัน ไม่สนใจกับอะไร จนกระทั่งมาถึงที่พักแล้วอะไรหิวไปหมด เวลาเข้ามาถึงที่พักหิวไปหมดทุกอย่าง เป็นน้ำเป็นท่ากินกันไม่ทันล้าล้าก๊ก ๆ มันหิวมันจะตาย แต่เวลานั้นไม่ได้สนใจ

นี่มันอยู่กับใจอันเดียวจะ จะหิวโหยอะไรใจไม่แยบออกเท่านั้นไม่มีอะไรหิวหมุนกันตัว ๆ นี่ละที่ว่าฝ่าเท้าแตก เราเชื่อ เชื่อโดยหลักธรรมชาติเพราะเราเป็นมาแล้ว บางทีถึงกับเอาเท้ามาดูจริง ๆ เอาฝ่าเท้าเจ้าของมาดู มันออกร้อนเหมือนไฟลนนี่นะ เวลาขึ้นมาที่พักแล้วเหมือนไฟลน ออกร้อนหมดเลย เอ้ ฝ่าเท้านี้แตกหรือ เอาฝ่าเท้ามาดูมันแตกหรือ มาคลำ ๆ ดู เสียไปหมดนะ ถ้านานกว่านี้มันจะแตกนะ เอามือคลำ ๆ ดูฝ่าเท้ามันเสียไปหมด แสดงว่ามันบางพอแล้ว ยังเหลือแต่จะทะลุเข้าไปหาเนื้อเท่านั้น เราเอามือลูบ ๆ น้ำมันเสียเว็บบ ๆ ทั้งเจ็บทั้งเสีย จวนจะแตก นี่ท่านแตก จนกว่ากิเลสจะพังแล้วฝ่าเท้านี้จะต้องแตก

เพราะหมุนทุกวันเดินทุกวัน ๆ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไป เพียรไปหาอะไร มันก็รู้อย่างนั้น นี่ท่านฝ่าเท้าแตก แต่สำหรับเรายังไม่แตก หากได้ดูฝ่าเท้าเจ้าของ หือมันฝ่าเท้าแตกหรือ ทำไมมันออกร้อนเหมือนไฟลน อยู่เฉย ๆ เหมือนไฟลน ออกร้อนโถ เป็นยังงี้ มาพลิกดู แล้วก็เอามือลูบ ๆ ดู มันไม่แตกแต่มันบางพอแล้ว พอเอามือลูบ ๆ นี้ โหย มันเสียมันเจ็บอะไรชอบกล ลูบแรง ๆ ไม่ได้ จวนจะแตกแล้วนะ จวนจะทะลุแล้ว แต่เราไม่ทะลุ ไม่แตกเราก็บอกไม่แตก หากเป็นพยานกันได้ ถ้านานกว่านี้แตกแน่ ๆ นั่นมันก็เป็นอย่างนั้น

เพราะเหตุไร เพราะเดินจงกรมเดินอยู่ทุกวัน ทำความเพียรทุกวัน มันจะทนได้ยังงี้ มันต้องแตกละซี อันนี้ไม่ถึงแตก พุดให้มันเต็มยศก็คือ กิเลสมันแตกเสียก่อน ถ้ากิเลสไม่แตกฝ่าเท้าต้องแตก พอกิเลสแตกแล้วความเพียรอันนั้นมันก็เป็นคนละโลกไปแล้ว เพียรหาอะไร เท่านั้นที่รู้อย่างไม่ต้องไปถามใคร ท่านว่า วุสิต พุทธุมจริย เสร็จกิจในพุทธศาสนาในการบำเพ็ญธรรมทั้งหลายแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว กิจที่จะทำให้อีกกว่านี้ไม่มี ก็เสร็จเท่านั้น ความเพียรก็ลงไปด้วยกัน เป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน ไม่ต้องมีใครบอก ระวังตัวเอง จะฆ่าอะไร ความเพียรก็เพียรเพื่อฆ่ากิเลส เมื่อกิเลสสิ้นซากไปแล้วฆ่าอะไร มันก็รู้อย่างนั้น ความเพียรเหล่านั้นมันก็กลับเป็นโลกใหม่ขึ้นมา เป็นอย่างนั้นนะ ในเวลานั้นมันต้องหมุนตลอดเวลา

นี่ละให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ธรรมมีอย่างนี้ ถ้าเราได้บำรุงให้ธรรมเกิดธรรมก็เกิด มากน้อยจะเกิดเรื่อย ๆ ต่อไปก็มีกำลังแก่กล้าขึ้นไป ถ้าถึงขั้นอัตโนมัตติแล้วเขียน

ใบหลุดพันไว้เลยไม่เป็นอื่น ช้ำกับเร็วมันก็หมุนของมันอยู่ตลอด สุดท้ายก็พุ่งเลย ที่มันไม่เอาไหนเวลากิเลสหนา ๆ นี่มันบังคับเอาไว้ละ จะออกทางความพากความเพียรเหมือนจุงหมาใส่ฝน ร้องแห้งก ๆ เป็นอย่างนั้นละ เรื่องเสือเรื่องหมอนไม่ต้องปู โบกมือใส่กันเลย ถ้าเป็นเสือเป็นหมอนไม่ต้องปู โบกมือใส่กันเลย มีเท่าไรมา หมอนมีเท่าไรมา เสือมีเท่าไรมา บอกอย่างนั้นนะ โบกมือเลยถ้าเป็นเสือเป็นหมอน ถ้าเป็นเรื่องทางจกรรมแล้ว เหมือนจุงหมาใส่ฝน ร้องแห้งกหงัก ๆ

ทางในครัว ถ้ามีเหตุพิพม์เราจะได้ยินแต่เสียงร้องแห้งกหงัก ๆ อยู่ตามในครัวนั้น เสียงร้องอะไร กำลังนอนหลับเพลินอยู่มาจุงลงทางจกรรม ร้องแห้งก ๆ ละชิเป็นอย่างนั้นนะ พวกเราวัดป่าบ้านตาด มีแต่วัดร้องแห้งก ๆ ทางโน้นก็ร้องแห้งก ๆ ทางนี้ก็ร้องแห้งก ๆ พระอยู่ทางนี้ก็ร้องแห้งก ๆ เราอยู่กุฎก็ร้องก้อก ๆ หลับมันกรนเข้าใจไหม หลับก้อก ๆ เลยมีตั้งแต่ร้องก้อก ๆ แก๊ก ๆ มีแต่เสียงกิเลสลากใส่ทางจกรรม ฟังเสียงร้องแห้งกหงัก ๆ เสียงดั่งลั่น พวกสัตว์เหล่านี้เขาคงจะชิน เสียงร้องแห้งกหงัก ๆ เขาหากินเฉยนะ พวกกระจอนกระเตอะอะไรนี้เขาไม่กลัว ร้องก็ร้องไปเถอะเราจะหากินเขาคงว่าอย่างนั้น พวกบ้าให้มันร้องไปเถอะ เราหิวเราจะหากิน ผลหมากรากไม้้อยู่ตามนั้นเขาไปหากิน เขาไม่สนใจกับเสียงแห้งกหงัก ๆ พวกสัตว์นี้

เป็นยังงี้มีไหมเอามาพิจารณาซิ หรือเราหาเรื่องเธอ เราหาเรื่องอะไร เราก็คเคยเป็นนี่วะ หาเรื่องอะไรก็เอาไปจากเรื่องของเจ้าของ คนอื่นมันเป็นแบบเดียวกัน มันจะไม่แห้งกหงัก ๆ แบบเดียวกันยังงี้ มันก็ต้องแห้งก ๆ หงัก ๆ ทางนี้เป็นพระเสียงร้องแห้งก ๆ ทางนั้นแห้งกหงัก ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง เวลากิเลสมีอำนาจมากจะทำความเพียรนี้มันฝืดมันเคืองทุกอย่าง เป็นอยู่ในหัวใจของเรา เวลาทำไปพอมันได้เจื่อนปีบมันจะมีแก๊จ และดูดดื่ม ที่นี้ทำไปพอได้ ก็ค่อยหมุน ๆ จากนั้นก็มีทางเดินเป็นต้นทูลละชิหมุนเรื่อย ๆ

จนกระทั่งเข้าถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ โอ้ย ไม่ต้องบอกเรื่องความเพียร ความขี้เกียจหายหน้าหมดเลย มันหายไปไหนไม่รู้ละ มีแต่ต้องรั้งเอาไว้ รั้งให้หลับให้นอนให้ผักผ่อนหย่อนตัว ไม่งั้นมันจะตายจริง ๆ เวลามันหมุนมันหมุนอย่างนั้นนะ ธรรมมีกำลังหมุนอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นกิเลสไม่พัง เวลาธรรมมีกำลังแล้วกิเลสนี้หมอบราบ ๆ ไพล่ออกมาขาดสะบั้น นี่เห็นไหมเวลาธรรมมีกำลัง พอกิเลสไพล่ออกมา ยังไม่ได้ถ้อยได้ความเลยขาดสะบั้น ๆ ไปเลย เพราะอันนี้รุนแรงมาก ขั้นสติปัญญาธรรมดาเป็นอีกแบบหนึ่ง ชั้นมหาสติมหาปัญญาอันนี้ยิ่งเฉียบขาดเลย ขาดสะบั้น ๆ ไปเลย นี่เราพูดถึงเรื่องการบำเพ็ญธรรม

พุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาชั้นเอกไม่มีอะไรเสมอ ในสามแดนโลกธาตุมี พุทธศาสนาเท่านั้นชั้นนี้เลย เป็นพยานกันได้สำหรับบรรดาสาวกทั้งหลาย เป็นพยาน พระพุทธเจ้าได้ทุกพระองค์ ไม่มีสงสัย พระพุทธเจ้านิพพานหรือไม่นิพพานจำอยู่ในหัวใจเท่านั้น ถามท่านหาอะไรเท่านั้นพอ นิพพานไปกี่องค์ ๆ ไม่ต้องถาม เหมือนแม่น้ำ มหาสมุทรไหลมาจากทางไหน ๆ ก็ตาม พอลงสู่มหาสมุทรแล้วก็จำ เป็นมหาสมุทรด้วยกันหมด ถามหาแม่น้ำสายนั้นสายนี้จะไร มันก็ลงเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันแล้ว ถึงกันหมดแล้ว ถามกันอะไร นี่จิตของท่านที่หลุดพ้นเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว ลงถึงธรรมธาตุด้วยกันแล้วก็เท่ากับน้ำมหาสมุทร พอจำขึ้นนี้กระเทือนถึงหมด พระพุทธเจ้าที่พระองค์ ตรัสรู้มามากน้อยเท่าไรถามท่านหาอะไร มันก็เป็นมหาสมุทรด้วยกันแล้ว เป็นธรรมธาตุด้วยกันแล้ว พอจ่อนี้ปี่กระเทือนถึงกันหมด แล้วท่านจะสงสัยกันหาอะไร

นี่ละพระพุทธเจ้าของเราจะมีหรือไม่มี ท่านทั้งหลายจำเอานะ ถ้าลงจ่อถึงธรรมธาตุถึงมหาสมุทรนี้แล้วไม่สงสัยพระพุทธเจ้าทั้งหลาย นี่ละศาสนาเอกคือพุทธศาสนาของเรา นอกนั้นเราไม่ได้ประมาทตั้งที่พูด เพราะศาสนาคลังกิเลส ใครก็กิเลสเต็มหัวใจด้วยกันมาประกาศตนว่าเป็นศาสดาสอนโลก คำพูดนั้นเป็น แต่หัวใจเป็นคลังกิเลส มันก็ลุ่ม ๆ คลำ ๆ การสอน ก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปนั่นเอง สอนผิด ๆ ถูก ๆ อันไหนที่ชอบใจก็อันนี้ถูกไปอย่างนั้นเสีย อันไหนไม่ชอบใจแล้ว อันนั้นผิดไม่เอา ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้น ตรงไปตรงมา อันใดผิดอันใดถูกก็บอกตามผิดตามถูก จึงเรียกว่าธรรม ธรรมคือความเสมอภาค กิเลสนี้ตัวเอียง ร้อยสันพันคมอยู่กับกิเลสทั้งหมด

ให้ตั้งใจปฏิบัติทุกคนนะ ใจดวงนี้ละตัวที่จะทรงมรรคทรงผล ใจตัวกำลังร้องไห้ ๆ อยู่ที่นี่ เวลานี้มันกำลังร้องไห้ ๆ เปลี่ยนเสียงให้มันบ้างซิ นี่วันไหนที่ไหนก็มีแต่เสียงไห้ ๆ เสียงเก่า เปลี่ยนเสียงให้มันบ้างซิ ถ้ามันได้อะไรขึ้นมาเป็นของดิบของดีด้วยแล้ว เสียงมันจะเปลี่ยนนะ เสียงเปลี่ยนเราจะไม่บอก เราบอกแต่เสียงมันกำลังไห้ ๆ อยู่เดี๋ยวนี้ เสียงที่จะเปลี่ยนใหม่จากผลดีของตัวเองจะไม่บอก มันจะรู้ด้วยตัวเองด้วยกันทุกคน พอเจอเข้าแล้ว มันจะขยับ ๆ เลย เจอมากเท่าไรยิ่งขยับ สุดทำยก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ หมุนตัว ๆ เลย เอาละนะพากันเข้าใจ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

วันนี้เทศน์ธรรมะล้วน ๆ เพราะเทศน์เรื่องทองคำก็เทศน์มาทุกวัน ๆ วันนี้เอาธรรมะ ทองคำไม่เอาแหละ วันนี้เทศน์ธรรมะล้วน ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอา นี่ละเป็นลักขีพยานของพุทธศาสนา พระพุทธเจ้านิพพานไปไหนเท่านั้นพอ ธรรมคือธรรมล้วน ๆ ให้ปฏิบัติเอา ศาสดาองค์เอกสอนไว้แล้ว นั่นแลคือองค์แทนศาสดา ให้ปฏิบัติตามนั้น เอาละนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd